

tion af Hæren, i alt Fald ikke ellers i nogen væsentlig Grad. Jeg skal ikke dvæle nærmere ved det nu. Udgifterne paa § 26 ere næsten ganske overensstemmende med, hvad Udvalget foreslaar hvert Aar, idet samtlige Medførtelser føre til et Beløb af 1,622,000 Kr. og det draget fra det oprindelige Forslags 2,182,000 giver til Rest 560,000 Kr., som er det samlede Beløb, man foreslaar bevilget til Krigsministeren i Aar ekstraordinært. Jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at det er muligt, at dertil kan komme noget Mere, i alt Fald i Realiteten, dersom Thinget her, hvad jeg i dette Dieblit ikke kan sige Noget om, skulde beslutte sig til at bevilge Noget til Beværansaffelsen, hvortil man ifølge den ifjor vedtagne Lov og den Forhandling, der var gaaet forud, vel sagtens er villig. Men det ligger jo ikke for i nærværende Dieblit og vil blive Gjenstand for særlig Omtale, det vil jeg derfor ikke dvæle ved. Den Sum, som der her er Tale om, og som har Betydning som det ordinære Beløb, der ekstraordinært bevilges, er 560,000 Kr.

Scharling: Efter den overordentlige Langsomhed, hvormed vi hidtil have bevæget os igennem Behandlingen af Finanslovsforslaget, finder jeg, at der er den største Opfordring for Enhver til efter Gvne at hjælpe til, at vi kunne komme bethdelig hurtigere gennem de tilbagestaaende Dele af Finansloven. Jeg vil derfor oversfor de to militære Budgetter, baade Krigsministerens og Marineministerens, da en stor Del af Forslagene ere Gjengangere fra tidligere Aar, og da jeg vistnok om de øvrige Forslag næppe vil kunne fremsføre Andet, end hvad der vil blive gjort gjældende af de to Ministre selv, indskrænte mig til at opfordre mine ærede Meningsfæller til at stemme imod samtlige Flertallets Forslag, der jo, som den ærede Ordfører selv bemærkede, sigte til, at man ikke naaer til nogen Forstaaelse om de militære Budgetter.

Krigsministeren (Barnson): Jeg skal følge den ærede Ordførers Opfordring og fatte mig i Korthed, men jeg maa dog tage et Forbehold med Hensyn til den Motivering, som den ærede Ordfører gav med Hensyn til enkelte Forslag, den kan jeg ikke tiltræde. Det kan dog vist næppe nytte at komme nærmere ind paa en Debat om den Slags Ting, da der ikke er Udset til en Overenskomst derom. De Forslag til § 22, om hvilke der er opnaaet Enighed med det ærede Udvalg, ere Forslagene 115, 122, 132, 136 og 137. Dernæst er der en Kategori af Vædringsforslag, som er stillet af Udvalget om en

Del Bevillinger, der ere opstillede i Aar ligesom tidligere, Jeg skal ikke om disse Forslag indlade mig paa en videre detaljeret Udtalelse, idet jeg meget godt veed, at der ikke kan siges Mere derom, end der før er sagt, og har det ikke nyttet Noget før, saa kan det vist heller ikke nytte Noget idag. De Forslag, jeg henregner til denne Kategori, ere Forslagene Nr. 116, 117, 118, 120, 123, 125, 126, 127, 128 og 130. Naar den ærede Ordfører særlig omtalte de to Vædringsforslag 127 og 128 som dannende en Kategori for sig, og hvor man nedsatte Beløbene for ikke at komme høiere op, end man var vant til, saa kunde man ligesaa gjerne henregne dem til de Forslag, som staa i Forbindelse med provisoriske Foranstaltninger; thi det er Hensynet til de Forhold, som ere fremkomne, som gjør, at Løsthus- og Laboratorieudgifter, og at Udgifter til Skarphjdningsøvelser ere blevne forhøiede. Dernæst er der stillet enkelte Forslag, som jeg skal udtale mig nærmere om. Vædringsforslag 119, som er stillet af hele Udvalget, gaar ud paa at nedsette Bevillingen til Munderingsfager med 22,554 Kr. Den ærede Ordfører har Ret i, at jeg tiltræder dette Vædringsforslag. Forholdet er nemlig det, at den Sum, jeg i det Hele faar til Munderingsfager, bliver 16,000 Kr. større end i Fjor. Jeg havde forlangt en Forøgelse af 38,000 Kr., deraf har Udvalget foreslaaet at indrømme mig de 16,000 Kr., men at negte de 22,000 Kr. Naar det siges, at jeg er gaaet ind paa Forholdet, saaledes som det vil blive, naar Vædringsforslaget vedtages, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at man dog vistnok ad Aare kommer til at give den attraaede Bevilling. Det er nemlig konstateret, at der for enkelte Afdelingers Vedkommende har været en absolut Tilbagegang i Munderingsforholdene og for de Flestes Vedkommende en relativ Tilbagegang, naar man sammenligner med den Fremgang, der har været inden den nye Ordning i 1880. Nu kan man stille sig saaledes, at man ingen Fremgang vil have i Beholdningerne, men finder det tilstrækkeligt, naar det balancerer; men Tingen er, som det vistnok ogsaa vil kunne forstaaes, at naar man ikke holder paa, at der skal være en jævn Fremgang, saa er der ikke Opfordring for dem, som have med Beholdningerne at gjøre, at interessere sig for at faae dem bedre og bedre. Naar de ikke se, at Beholdningen bliver lidt efter lidt bedre, saa tabe de Interesfen derfor. Jeg tror derfor, at det vilde have været rigtigt om man havde holdt paa Standpunktet 1867—80 med en jævn lille Fremgang. Dette vil